

Prológus

Darovit botladozva vágott át a csatamezőn elszórtan heverő temek között. A gyász és az iszonyodás valósággal megbénította az elméjét. Sokakat felismert a holtak közül: egyesek a világos oldal hívei, a Jedik szövetségesei voltak, mások a sötét oldal katonái, a Sithek szolgálói. És Darovit még ebben a kábult állapotában is azon tűnődött, hogy ő maga valójában melyik oldalhoz tartozik.

Az ismerősei néhány hónappal korábban még Kandúrnak szólították, vagyis azon a néven, amely még kora gyermekkorában ragadt rá. Akkor még nem volt több, mint egy sovány, sötét hajú, tízenhárom éves fiú, aki az unokatestvéreivel, Esővel és Bogárral élt egy Somov Rit nevű apró világon. Hallottak ugyan híreket a Jedik és a Sithek között dúló, végeérhetetlen harcokról, de álmukban sem gondolták volna, hogy a háború egyszer betolakodik az ő nyugodt, hétköznapi életükbe... egészen addig, amíg az a Jedi toborzó tiszt meglátogatta Rootot, a gyámjukat.

Hoth tábornoknak, a Fény Hadserege főparancsnokának égető szüksége van Jedikre – így magyarázta a vendég. Az egész galaxis sorsa forog kockán. És a Root gondjaira bízott gyerekeket átjárja az Erő.

Root kezdetben ellenállt. Azzal érvelt, a gyerekek túl fiatalok ahhoz, hogy háborúba menjenek. Ám a toborzó tiszt nem tárgyalt. Root végül beleegyezett, mert rájött, ha nem engedi el védenceit a Jedikkel, akkor talán a Sithek is eljönnek értük, és ők már akár erőszakkal is elhurcolják őket. Így aztán Darovit, illetve az unokatestvérei a toborzó tiszt felügyelete alatt elhagyták a Somov Ritet, és elindultak a Ruusan felé. Akkoriban mindhárman azt hitték, csodás kalandban lesz részük – ám Darovit hamar megismerte a keserű igazságot.

A Ruusanra való megérkezésük óta rengeteg minden történt. Minden megváltozott. És az ifjú – mert azok után, amit az elmúlt hónapokban átélt, többé nem lehetett fiúnak nevezni – nem sokat értett mindabból, amit látott és megtapasztalt.

Reményekkel és becsvággyal telve érkezett a Ruusanra. A dicsőségről ábrándozott, amely az övé is lesz, ha segít Hoth tábornoknak és a Fény Hadseregének legyőzni a Sötét Testvériséget szolgáló Sitheket. Ám a Ruusanon nem várta dicsőség, őt magát bizonyosan nem. És az unokafivéreit sem.

Eső meghalt, még mielőtt a hajójuk leereszkedett volna a bolygó felszínére. Buzzard osztályú Sith vadászgépek támadtak rájuk, alig néhány pillanattal azután, hogy beléptek a légkörbe, és egy energianyaláb lerobbantotta a gépük egyik vízszintes stabilizátorát. Darovit kis híján beleőrült, amikor a detonáció elsöpörte Esőt. A lökéshullám szó szerint a karjából tépte ki a kislányt, hogy aztán az ezer és ezer méterekkel lejjebb leselkedő, biztos halálba taszítsa.

Bogár, a másik unokatestvére alig néhány perccel ezelőtt vesztette életét. A gondolatbombának esett áldozatául, és a lelkét elemésztette Kaan nagyúr végső, öngyilkos fegyverének szörnyű ereje. Így aztán ő is elpusztult, akárcsak az összes Jedi és az összes Sith. A gondolatbomba megsemmisítette valamennyi élőlényt, akit a képességei alkalmassá tettek arra, hogy érzékelje és használja az Erőt. Mindenkit, leszámítva őt, Darovított – és ennek okát sem értette.

Igazából semmit sem értett mindabból, ami a Ruusanon történt. Az égvilágon semmit! Amikor megérkezett ide, arra számított, hogy a Fény Hadserege olyan lesz, mint amilyenek a mesék, a legendák és költemények leírták; rettenthetetlen Jediket fog látni, akik hősieken védik a galaxist az Erő sötét oldala ellen. Ezzel szemben emberi lényeket, és másfajta teremtményeket látott, akik úgy harcoltak és haltak meg, akár a közönséges katonák, majd vérbe fagyva heverték a harcmezők sarában.

Darovit úgy érezte, aljas módon becsapták. Sőt elárulták! Minden, amit a Jedikről hallott és olvasott, hazugságnak bizonyult. A Jedik nem voltak makulátlan, ragyogó hősök – a ruhájukat mocsok lepte, a táboruk félelemtől és verejtéktől bűzlött. És mindennek a tetejébe vesztesre álltak! Azok a Jedik, akikkel ő a Ruusanon találkozott, már számtalan vereséget szenvedtek, és szörnyen belefárad-

tak a Kaan nagyúr harcosai ellen vívott csaták végeérhetetlen sorozatába. De mégsem adták fel, konokul kitartottak még akkor is, amikor nyilvánvalónak tűnt, hogy nem arathatnak győzelmet. A Darovit gyermeki képzeletében kialakult eszményképek hamar széthullottak, és már az Erő minden hatalma sem állíthatta helyre őket.

Az ifjú harcos idáig jutott a töprengésben, amikor észrevette, hogy a csatamező egyik távoli szegletében mozog valami. A szemébe tűző nap miatt erősen hunyorogva figyelt, és öt-hat alakot fedezett fel, akik ide-oda járkálva összegyűjtötték és elszállították a halottakat, barátokat és ellenségeket egyaránt. Darovit megdöbben attól, hogy nincs egyedül, mások is túléltek a gondolatbomba robbanását.

Futásnak eredt, de az izgatottsága nyomban alábbhagyott, amikor elég közel ért ahhoz, hogy tisztán lássa a zordon feladattal megbízott illetők arcvonásait. Felismerte bennük a Fény Hadseregének önkénteseit. Nem Jedik voltak, hanem hétköznapi nők és férfiak, akik felajánlották szolgálataikat Hoth tábornoknak, és hűséget esküdtek neki. A gondolatbomba csakis azokat ölte meg, akik banni tudtak az Erővel. Mindazok, akikből hiányzott ez a képesség, védettek voltak a pusztító hatásokkal szemben. Darovit azonban nem tartozott közéjük. Benne ott rejlettek azok a bizonyos képességek. Már kisgyermek korában is használta az Erőt, amikor is játékokat lebegtetett Eső szórakoztatására. Ezek az emberek azért maradtak életben, mert hétköznapi, közönséges teremtmények voltak, és nem olyan különlegesek, mint ő maga. Hogy hogyan és miért élte túl, az rejtély volt számára – ahogyan oly sok mindent, ezt sem értette.

Amikor a csapat közelébe ért, az egyik férfi leült, vagy inkább kimerülten leroskadt egy nagyobb sziklára. Az ötvenes éveiben járó ember arca nyúzott volt és beesett, mintha a gyászos feladat nem csupán a testi, de a lelki tartalékait is felőrölte volna. Darovit sokszor látta őt a Jedik táborában töltött első hetek alatt, de sosem foglalkozott azzal, hogy megtudakolja a nevét.

Ijesztő gondolat hasított az agyába, amely valósággal megdermesztette a tagjait. Ha felismerte a férfit, akkor talán a férfi is fel-

ismeri őt. Talán emlékszik még rá, és talán azt is tudja róla, hogy áruló lett.

Amikor a közelmúltban személyesen tapasztalta meg, hogy valójában milyenek a Jedik, mélységes undor fogta el. Megvetésre méltónak és taszítónak találta az igazságot. A durva valóság szétzúzta az eszményeit és az ábrándjait, emiatt úgy cselekedett, akár egy becsapott gyermek: a Jedik ellen fordult. Elcsábult a sötét oldal ígéreteitől, a háború kellős közepén átállt a másik csapathoz, és készségesen csatlakozott a Sötét Testvériséghez. És csak az elmúlt órák folyamán döbrent rá, mekkorát tévedett.

A keserű felismerés akkor tört rá, amikor szemtanúja lett Bogár halálának – amiért részben ő maga is felelős volt. Túl későn jött rá, mi a valódi ára a sötét oldalnak. Túl későn értette meg, hogy a gondolatbombán keresztül Kaan nagyúr örültsége pusztulást hozott mindannyiukra.

Immáron nem tartotta magát a Sith Rend hívének. Már nem áhítozott a sötét oldal titkainak megismerésére. De ezt honnan is tudhatná ez a középkorú férfi, Hoth tábornok odaadó híve? Ha emlékszik őrá, akkor csakis ellenséggént emlékezhet.

Darovit fejében megfordult, hogy megpróbál elmenekülni. Hogy sarkon fordul, és elrohan – a lélegzet után kapkodó, holtfáradt férfi aligha lesz képes megállítani. Valaha pontosan így tett volna, csakhogy azóta minden megváltozott benne. Akár a büntudata, akár az érettsége készítette rá, vagy talán csak látni akarta, mi lesz a vége, mindenesetre úgy döntött, nem menekül el, és akármilyen sors vár rá, szembenéz vele.

Lassú, de elszánt léptekkel megközelítette a férfit, aki szemlátómást a gondolataiba temetkezve üldögélt a kőtömbön. Már csak néhány méter választotta el tőle, amikor az illető felemelte a fejét, és ránézett. Az arcvonásai nem árultak el semmit. A szemében sem csillantak fel a felismerés fényei, csupán üres tekintet sugárzott belőle.

– Mindannyian... – motyogta alig hallhatóan, és nem lehetett eldönteni, hogy saját magának beszél-e, avagy az előtte álló ifjúnak – az összes Jedi... és az összes Sith... mind meghaltak.

Miután elhallgatott, elfordította a fejét, és egy közeli barlang sötét bejáratát bámulta. Darovit megborzongott, amikor rájött, hogy

miről beszél a férfi. A fekete nyíláson túli járatok ahhoz a mélyen a felszín alatt rejtőző üreghez vezetnek, amelyben Kaan és a többi mester összegyűlt, hogy megidézzék és elszabadítsa a gondolatbombát.

A férfi felnyögött, és megrázta a fejét, amivel sikerült kizökkennie magát abból a bénult állapotból, amelybe az imént csúszott bele. Fáradt sóhajjal felállt, és ismét a feladatára összpontosította a figyelmét. Odabiccant Darovitnak, de máskülönben nem törődött vele, aztán elindult, hogy tovább végezze a munkáját: mocskos leplekbe burkolta a tetemeteket, amelyeket aztán a társai összeszedtek, hogy tisztességesen eltemessék őket.

Darovit néhány percig szótlannul nézett a megtört alak után, majd a barlang felé fordult. A lelke mélyén megint szeretett volna elmenekülni, de a feketén ásító torok ellenállhatatlan erővel vonzotta. Abban reménykedett, hogy odabent megtalálja a válaszokat. Hogy magyarázatot kap arra a rengeteg halálra és erőszakra. Hogy megérti a végeérhetetlen háború és vérontás okait. Talán felfedez valamit, ami segít neki felfogni a Ruusanon történetek mögötti célokat és szándékokat...

Minél mélyebbre ereszkedett, annál hűvösebb levegő fogta körül. A gyomrában különös bizsergést érzett: az izgatottságába egyre erősebb rettegés vegyült. Fogalma sem volt, mit fog találni, miután eléri az alagút végén lévő, föld alatti üreget. Azt azért sejtette, hogy holttesteket, rengeteg holttestet, mégis megfogadta, hogy nem fordul vissza.

Amikor a sötétség összezárult körülötte, keservesen átkozódott, amiért nem hozott magával lámpát. A fénykardja persze ott függött a derékszíján; hogy hozzájusson egy ilyen legendás fegyverhez, egyike volt azoknak a kísértéseknek, amelyek a Sithekhez csábították. Ugyanakkor, noha elárulta a Jediket annak érdekében, hogy megkaparinthasson egy fénykardot, nem tudta rávenni magát, hogy elővegye, és az energiapenge fényével világítsa meg magának. A legutóbbi alkalom, amikor aktiválta a fegyvert, Bogár halálával végződött, és ez az emlék valahogy bemocskolta a kincset, amelynek megszerzése érdekében mindent feláldozott.

Tudván tudta, ha visszafordul, soha többé nem lesz bátorsága ahhoz, hogy még egyszer lemerészkedjen ide, így aztán tovább nyo-

mult előre a teljes sötétségben. Lassan lépkedett, közben megidéz-
te magában az Erőt, és a láthatatlan energianyúlványokkal igyeke-
zett letapogatni a környezetét, de még így is gyakran előfordult,
hogy keményen belerúgott az egyenetlen sziklapadlóból kiálló kö-
vekbe. Végül rájött, hogy valamivel könnyebben boldogul, ha az
egyik kezét oldalra nyújtva, a falon húzza az ujjait, és így próbál
tájékozódni.

Lassú ütemben, de állhatatosan haladt. Az alagút egyre merede-
kebben lejtett, végül már félig-meddig mászva tartott lefelé. Kö-
rülbelül félóra elteltével fakó fényfoltot fedezett fel messze maga
előtt, a járat távoli végében. Ösztönösen felgyorsított, de csak any-
nyit ért el, hogy megbotlott egy kisebb sziklatömbben. Ijedten fel-
kiáltva előrebukott, hasra esett, aztán bukfencezve gurult lefelé a
lejtőn. Csupán az alagút legalján elterülő, többé-kevésbé vízszin-
tes szakaszon sikerült megállnia, és addigra a testét zúzódások és
horzsolások borították.

A járat tágas sziklacsarnokba torkollott. A fény, amely idecsalo-
gatta őt, sejtelmesen villózva verődött vissza a kőfalakba ágyazó-
dott kristályokból, és az így keletkező világosságnál tisztán látott
mindent. A mennyezetről alig néhány cseppkő függött, míg több
száz a padozaton hevert, szilánkokra zúzva – nyilván a gondolat-
bomba robbanása törte darabokra őket.

Maga a bomba, vagy legalábbis az, ami maradt belőle, a padozat-
tól egyméteres magasságban lebegett az üreg kellős közepén. El-
ső pillantásra jókora, legalább négy méter átmérőjű fémgömbnek
tűnt. Sima, ezüstös felszínéből halovány derengés áradt, de ezzel
párhuzamosan elnyelte a kristályokból visszaverődött fényt.

Daróvit talpra állt, és megborzongott. Meglepően hideg, már-
már fagyos levegő vette körül – a gömb minden meleget kiszívott
a környezetéből. A fiú tett egy lépést előre, és a törmelék valahogy
tompán, lefojtva csikordult meg a talpa alatt, mintha a gondolat-
bomba nem csupán a fényt és a melegséget, de a hangokat is elnyel-
te volna.

Mozdulatlanná dermedve figyelte a természetellenes csendet. Nem
hallott semmit, de határozottan érzett valamit. Gyenge, zümmögő
rezgések szaladtak végig a padozaton, illetve a saját testén, és ez a
folytonos, ütemes vibráció a gömbből származott.

Darovit visszatartotta a lélegzetét, és ismét lépett egyet előre. Amikor semmi sem történt, hosszú, halk sóhajjal kieresztette a tüdejében rekedt levegőt. Minden bátorságát összeszedve előrenyújtotta a kezét, tovább óvakodott a gömb felé, és egyetlen pillanatra sem vette le róla a tekintetét.

Hamarosan elég közel jutott hozzá, hogy megpillantsa az ezüstös burok alatt vonagló és tekergőző árnyakat – mintha füstpázmák gomolyogtak volna a bomba belsejében. Tett még két lépést, és ekkor már akár meg is érinthette az ijesztő tárgyat. A keze mind erősebben remegett, de eltökélten előrehajolt, és a csillogó felszínre tapasztotta a tenyerét.

Az emberi ésszel elképzelhetetlen és végtelen szenvedés jajkiáltásai robbantak az elméjében. Sikolyokból és ordításokból szövődő, irtózatossá váló árnyalatok áradtak a tudatába; a gondolatbomba valamennyi áldozata torkaszakadtából üvöltött kínjában.

Darovit elrántotta a kezét, hátratántorodott, és térdre roskadt. Noha az agya alig működött, nagy nehezen megértette, mi történt. A gondolatbomba robbanása elemésztette a Jedik és a Sithek testét, porrá és hamuvá omlottak, de a lelkük valahogy megmaradt, és bekerült a gömbbe, hogy az abban tomboló örvény rabja legyen mindörökre.

Éppen csak egy pillanatra ért hozzá a bomba felszínéhez, de amit ezen idő alatt érzett és tapasztalt, az kis híján az őrületbe kergette. A lelkek az áthatolhatatlan héj fogságába esve, az örökkévalóságig tartó, végeérhetetlen és elviselhetetlen szenvedésre ítéltettek... Anynyira szörnyű sorsra, hogy Darovit egyelőre csak sejtette, de felfogni nem bírta annak valamennyi részletét és következményét.

Továbbra is térdén állt, és tehetetlensége jeléül mindkét kezével a hajába markolt. Azért jött ide, mert válaszokat és magyarázatokat keresett. Ezzel szemben egy a természet valamennyi törvényének ellentmondó borzalmat talált, amelytől lényének minden egyes darabkája iszonyodott.

– Nem értem... nem értem... nem értem... – mormolta egyfajta kábulatba zuhanva.

Újra és újra elismételte a kurta mondatot, és lassan előre-hátra hajlongva, a fejét és a haját markolászva kuporgott tovább a kemény és jéghideg sziklapadlón.

Első fejezet

A lelki béke hazugság,
csak a szenvedély létezik.
A szenvedélyből erőt meríték.
Az erő révén hatalmat szerzek.
A hatalom révén győzelmet aratok.
A győzelem révén a láncaim lehullnak.

A SITH REND ALAPTÖRVÉNYE

Darth Bane, az egyetlen Sith-nagyúr, aki túlélte Kaan gondolatbombájának pusztítását, gyors ütemben haladt előre a Ruusan napjának sárga, fakó fényében úszó, háborútól feldúlt, sivár síkságon. A két méter magas, tetőtől talpig feketébe öltözött alak öles léptekkel járt, vaskos, kemény izmaiban céltudatosságból és elszántságból táplálkozó erő munkált. A puszta lényéből áradó végtelen fenyegetést még inkább kihangsúlyozta a megjelenése, teljesen kopasz feje, vastag, sűrű szemöldöke, de főleg a szeméből sugárzó, átható és zordon tekintet. Ezek a vonások – még inkább mint éjfékete páncélzata, illetve a derékszíján himbálózó, kissé ívesre kialakított kardmarkolat – első pillantásra elárulták róla, hogy rettentő hatalommal felvértezett, félelmetes harcos: az Erő sötét oldalának vérbeli bajnoka.

Menet közben keményen összepréselte az állkapcsát, ugyanis néhány percenként új és új fájdalom hasított a tarkójába. Jó néhány kilométer választotta el a gondolatbombától, amikor az felrobant, de még ebből a távolságból is érzékelte az Erőn végigszáguló energiákat. Az utóhatások nem szűntek, szórványos energialö-

ketek zúdultak át az elméjén, mintha apró török ezrei szurkálták volna az agyának legmélyebb zugait. Kezdetben arra számított, hogy ezek a rohamok idővel alábbhagynak, de ennek pont az ellenkezője történt: a detonáció óta eltelt órák alatt mind gyakrabban törtek rá, és az intenzitásuk nőttön-nőtt.

Módjában állt volna, hogy segítségül hívja az Erőt, és a gyógyító energiák leplével burkolja be magát, csakhogy az a Jedik módszere lett volna. Ő, Darth Bane, a Sith Sötét nagyura más utakon járt. Belevetette magát a szenvedésbe, szinte kéjelgett benne, és erőt merített a megpróbáltatásokból. Haraggá és gyűlöletté alakította a fájdalmait, táplálta velük a sötét oldal lángjait, míg végül a testét szinte szétvetette a lelkében izzó, alig uralható harag.

Az ijesztő külsejű Bane mögött szaladó, apró alak teljesen más-ként festett. Zannah, a tizedik évében járó, szőke kislány a legkevésbé sem tűnt fenyegető jelenségnek. Végtelenül egyszerű, teljesen dísztelen ruházatot viselt: fehér inget és színét vesztett kék kezslábast, mindkettő sok helyen elszakadt, és bemocskolódott a többhetes, folyamatos viseléstől. Ha valaki meglátta volna őt, amint ott szedi a lábát a komor, fekete óriás mögött, aligha képzelte volna róla, hogy a Sith-mester nemrégiben a tanítványának választotta. Ám a látszat, mint oly sok esetben, ezúttal is csalt.

Bane tudta, hogy a gyermekben különleges képességek rejtőznek. Bőséges bizonyítékot látott erre az alig egy órával ezelőtt lezajlott találkozásuk alkalmával. Valamivel korábban Zannah megölt két Jedit. Bane nem ismerte az eset részleteit, a kettős gyilkosság elkövetése után érkezett a helyszínre. Zannah addigra már egy halott pattogóra – vagyis a Ruusan telepatikus úton kommunikáló értelmes lényeknek egyikére – borulva zokogott. A két Jedi tőle nem messze hevert. A testük még nem hűlt ki, a nyakuk rettenetesen elcsavarodva állt a törzsükhöz képest.

Egyértelműnek tűnt, hogy a pattogó a kislány barátja és társa volt. Bane élt a gyanúperrel, hogy a Jedik szándékosan végeztek a teremtménnyel, aztán ők maguk is hasonló sorsra jutottak, amikor Zannah úgy döntött, bosszút áll. Még csak nem is sejtették, mi rejtőzik a gyermekben, így aztán teljességgel váratlanul érte őket az, ami ekkor következett: a mélyen lesújtott Zannah a bánatától és

pusztító gyűlöletétől vezérelve rájuk, a barátja gyilkosaira zúdította a sötét oldal energiáit.

A Jedik kegyetlen balszerencsájuk áldozatául estek: rosszkor voltak rossz helyen, a halálukat mégsem lehetett értelmetlennek nevezni. Legalábbis, Bane számára nem volt az, ugyanis a kettős gyilkosság révén ismerte fel, miféle lehetőségek rejlenek az ártatlannak tűnő kislányban. Egyesek szemében az események láncolata akár eleve elrendeltnek is tűnhetett volna. Mintha a nyomorult Jedik azzal a szándékkal meneteltek volna nyílegyenesen a gyászos vég felé, hogy összehozzák kettőjüket. Semmi kétség, még olyanok is akadtak volna, akik azt vallják, hogy a Sors és az Erő sötét oldala összeesküdött, hogy megfelelő tanítvánnyal lássa el a mestert. Bane azonban nem tartozott egyik csoporthoz sem.

Természetesen hitt az Erőben, de ugyanígy hitt saját magában is. Abban viszont nem hitt, hogy ő csupán egy jóslat egyszerű szolgálja, a sötét oldal bábja, avagy egy elkerülhetetlen, megváltoztathatatlan jövő szeszélyeinek áldozata – ennél sokkal többre tartotta magát. Az Erőt eszköznek tekintette, amelynek segítségével, árulások és cselszövések árán, a saját kedve szerint formálhatja önnön sorsát. A galaxisban élő valamennyi Sith közül egyedül ő érdemelte meg a Sötét nagyúr címet, és ezért lett ő az egyetlen, aki életben maradt. És ha Zannah valóban méltó arra, hogy a tanítványa legyen, előbb-utóbb neki is bizonyosságot kell tennie.

Tompa puffanást és fojtott nyögést hallott a háta mögül. Megfordult, és meglátta, hogy Zannah annyira igyekezett tartani az általa diktált könnyörtelen tempót, hogy végül megbotlott valamiben, és hasra esett. A lány mérgesen meredt rá, a vonásait harag torzította el.

– Lassíts már! – csattan fel ingerülten. – Túl gyorsan mész!

Bane előbb a fogait csikorgatta, mert újabb fájdalomhullám áradt szét a koponyájában, majd higgadtan, de szigorúan válaszolt:

– Nem én megyek túl gyorsan. Te vagy túl lassú! Meg kell találnod a módját, hogy ne maradj le.

Zannah talpra ugrott, leporolta a térdét, és éles hangon visszavágott:

– Az én lábam nem olyan hosszú, mint a tiéd! Hogyan is gondolhatod, hogy tarthatom veled a lépést?

A lányból nem hiányzott a bátorság, ez már a kettejük találkozásának első pillanataiban egyértelműnek látszott. Azonnal felismerte Bane személyében a Sith-mestert, az Erő sötét oldalának hívét, a Jedik esküdt ellenségét. Ám a szeme sem rebbent, nyomát sem mutatta annak, hogy megijedt volna. Bane pedig megérezte a lányban azt a lehetséges örököszt, akire szüksége volt, de alighanem Zannah is meglátott őbenne valamit, amire talán régóta áhítozott. És amikor felajánlotta neki, hogy legyen a tanítványa, a kislány egy pillanatilag sem habozott.

Egyelőre nem tudta biztosan, Zannah miért kötött ennyire készségesen szövetséget vele, a Sith Sötét nagyurával. Lehetett akár egyszerű, kétségbeesésből született döntés: a lány egyedül maradt, senkire sem számíthatott, aki segít, hogy élve kerüljön el a Ruusanról. Vagy talán eszközt látott a sötét oldalban, amelynek segítségével egyszer bosszút állhat majd a Jediken, kegyetlenül megtorolhatja rajtuk a barátja halálát. De még az is megtörténhetett, hogy érzékelte Bane hatalmát, és feltámadt benne a vágy, hogy ezt megszerezze magának.

Mindenesetre, akármiféle szándékok vezérelték is, Zannah nem csupán hajlott rá, de egyenesen alig várta, hogy letehesse a hűség-
esküt a Sith Rendnek és új mesterének. Ugyanakkor nem a bátorsága, és nem is a készséges viselkedése tette alkalmassá arra, hogy Bane tanítványa legyen. A Sötét nagyúr egyetlen, és csakis egyetlen okból választotta őt.

– Mélyen átjár az Erő – magyarázta neki, és hangja továbbra sem árulta el, miféle érzések bujkálnak benne, és milyen kínokat kénytelen átélni. – Meg kell tanulnod bánni vele. Meg kell tanulnod, hogyan használhatod fel a saját céljaid érdekében. Ahogyan akkor tetted, amikor megölted azt a két Jedit.

– Nem tudom, hogyan csináltam – motyogta Zannah elbizonytalanodva. – Még csak nem is akartam. Egyszerűen csak... megtörtént.

Bane árnyalatnyi büntudatot hallott ki a hangjából, amin egy pillanatra sem lepődött meg. *Nagyon fiatal még* – elemezte magá-

ban a jelenséget. – *Az események összezavarták. Nem tudja felfogni, hogy mit tett. Egyelőre nem.*

– Semmi sem történik csak úgy – válaszolta megfontoltan. – Megidézted magadban az Erőt, és felhasználtad az energiáit. Gondolj vissza, hogyan csináltad! Gondold végig, mi történt!

Zannah pillanatokig habozott, majd a fejét rázva suttogta:

– Nem akarom...

A kislány szörnyű megrázkódtatásokon esett át azóta, hogy megérkezett a Ruusanra. És nem kívánta még egyszer átélni azokat a nyomasztó élményeket. Bane megértette őt, sőt együtt érzett vele. Ő maga is sokat szenvedett gyermekkorában. Kegyetlen és ostoba apja gyakran összeverte, a legtöbb esetben minden ok nélkül. De idővel megtanulta, hogyan fordíthatja előnyére a gyötrelmes emlékeket. Zannah pedig csakis úgy válhatott a sötét oldal hagyatékának méltó örökösevé, ha szembenéz a múltjával. Ha megtanulja, hogyan merítsen erőt a legfájóbb emlékeiből. Ha megtanulja, miként alakítsa át, és terelje a megfelelő mederbe őket, hogy aztán lehetővé tegyék számára a sötét oldal megismerését, illetve a hatalmának használatát.

– Most még sajnálok azokat a Jediket – mondta közönyös hanghordozással Bane. – Sajnálatot érzel. Bűntudatot. Talán még szánalmat is. – Néhány pillanatra elhallgatott, majd amikor folytatta, egyre erősebb, egyre áthatóbb hangon beszélt: – De ezek az érzések mit sem érnek! Nem jelentenek az égvilágon semmit! Egy valamit kell érezned: haragot!

Váratlanul lépett egyet a lány felé, és hogy kihangsúlyozza a szavait, maga elé tartotta ökölbe szorított jobbját. Zannah összerezzen, de nem hátrált.

– A haláluk nem baleset volt! – harsogta Bane, és ismét lépett egyet. – Nem a véletlen műve! Nem tévedésből haltak meg!

A harmadik lépésével már olyan közel került a lányhoz, hogy testének árnyéka teljesen eltakarta őt. Zannah behúzta a nyakát, de a helyén maradt. Bane megdermedt, mert olyan éles fájdalom hasított a tarkójába, hogy néhány pillanatra minden elsötétült a szeme előtt. Aztán, amikor jobban lett, leguggolt, szétnyitotta az ujjait, majd lassan előrenyújtotta a kezét, és megfogta a lány vállát.

– Gondolj arra, mit éreztél, amikor rájuk zúdítottad a bensődben tomboló energiákat! – folytatta, a hangját immáron halk, csábító suttogássá fojtva. – Elevenítsd fel magadban, mit éreztél, amikor a Jedik megölték a barátodat...

Zannah lehorgasztotta a fejét, és behunyta a szemét. Néhány pillanatig néma csendben, mozdulatlanul áll, mialatt rákényszerítette magát, hogy újra átélje azokat a pillanatokat. Az arcán különféle érzések – szomorúság, bánat és gyász – suhantak át, és keskeny válla mind erősebben remegett. Aztán Bane megérezte, hogy a kislány bensőjében lassan és fokozatosan feltámad a harag. És a haraggal együtt a sötét oldal energiái is éledezni kezdtek...

Zannah kisvártatva felemelte a fejét. Immáron tágra nyitott szemében különös, harcias fények táncoltak.

– Megölték Laát! – csattant fel dühösen. – Rászolgáltak a halálra!

– Helyes! – felelte Bane, azzal felegyenesedett, lépett egyet hátra, és a száját elégedett mosolyra húzva méregette a kislányt. – Érezd át a haragot! Ízlelgesd! Add át neki magadat! A szenvedélyből erőt merítek... – folytatta a Sith-alaptörvényt idézve. – Az erő révén hatalmat szerzek.

– A szenvedélyből erőt merítek – ismételte halkán Zannah. – Az erő révén hatalmat szerzek...

Mialatt beszélt, Bane érzékelte, hogy a sötét oldal energiái mind erősebben izzanak a lány bensőjében, míg végül szinte a bőrén érezte a forróságukat.

– A Jedik azért haltak mert, mert gyengék voltak – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Csak az erős maradhat életben, és a sötét oldal az, ami erőssé tesz téged! – Azzal hátat fordított a lánynak, de a válla felett még visszaszólt neki: – Használd fel, hogy tarthasd az iramot! Ha még egyszer elesel vagy lemaradsz, itt hagylak, ezen a világon.

– De még mindig nem mondtad el, mit kell tennem! – kiabálta felháborodottan Zannah, mialatt a mester már hosszú léptekkel távolodott tőle.

Bane nem válaszolt. Az imént megadta a választ, noha a lány ezt egyelőre nem ismerte fel. Viszont ha méltó arra, hogy az ő tanítványa legyen, akkor magától is rá fog jönni.

Hirtelen megérezte, hogy energiahullám száguld felé, pontosabban a bal sarka irányába – Zannah megpróbálta elgáncsolni őt, hogy lelassítsa. Számított valamilyenfajta erőszakos reakcióra, már azóta, hogy ismét nekiindult. Szándékosan zaklatta fel a lányt, és csalódott lett volna, ha nem tesz semmit. Igazából egy erőteljesebb, jóval egyszerűbb támadást várt, például egy kemény taszítást, azzal a szándékkal, hogy a földre söpörje őt, de amit tapasztalt, az még jobban tetszett neki. A sarkára irányzott, célzott csapás sokkal kifinomultabb volt. Éles észről és ravaszságról árulkodott, és bár felkészülten fogadta, a csapás ereje eléggé meglepte.

Am akármilyen képességek rejtőztek Zannahban, nem érhetett fel a sötét oldal nagymesterével. Bane megidézte magában az Erőt, hogy megállítsa és elkapja a hullámot, majd kissé felerősítve visszarepítette azt a tanítványára. A mellkasa közepén érte Zannaht, és elég erőteljes volt ahhoz, hogy hanyatt lökje. A kislány meglepett nyögést hallatva a hátára zuhant.

Természetesen nem sérült meg, Bane nem akarta megsebezni. Az apjától elszenvedett rendszeres verések segítettek neki abban, hogy Sötét nagyúrrá váljon, ugyanakkor gyűlölte és megvetette miattuk Hurstöt. Márpedig a lány csakis úgy lehetett a tanítványa, ha tisztelte és csodálta őt. Nem vezethette végig a sötét oldal rejtélyes és veszedelmes útjain, ha Zannah nem lett volna hajlandó, vagy még inkább, ha nem vágyott volna arra, hogy tanuljon tőle. Hurst az állandó verésekkel csakis azt tanította meg neki, hogyan gyűlöljön, és Zannah ezt a leckét már alaposan megismerte.

Megfordult, és a kemény, kopár földön ülő lányra szegezte fagyos tekintetét. Zannah ingerülten meredt fel rá, lerítt róla, hogy végtelenül haragos a megaláztatás miatt.

– Egy Sith tudja, mikor szabadíthatja el a sötét oldal erejét – közölte higgadtan, de éles hangon Bane –, és mikor kell visszafognia. A türelem halálos fegyver lehet, ha tudod, mikor és hogyan használhatod fel, míg a haragod, ha megtanulod irányítani, táplálhatja a sötét oldalt.

Zannah valósággal remegett dühében, de Bane valami mást is leolvasott az arcáról: az óvatos kíváncsiságot. A lány lassan felfogta a szavak jelentését, bólintott egyet, és a vonásai ellazultak. Bane továbbra is érzékelte benne a sötét oldal energiáinak jelenlétét. A

harag sem tűnt el Zannahból, csupán elrejtette a lelke mélyére, ahol aztán tovább táplálta és őrizgette abban a reményben, hogy egyszer még szabadjára engedheti.

Bane elégedetten biccentett. Zannah éppen most tanulta meg a Sith-tanítás első leckéjét. És a lány most már tartott tőle – nem félt, csak tartott tőle. Pontosan úgy, ahogyan akarta. Arra volt szüksége, hogy a tanítványa csakis egyvalamitől féljen: a kudarctól.

Ismét hátat fordított neki, és megint elindult, közben a fogait csikorgatta, mert anyagtalan pengék újabb falanxa száguldott át elméje örök sötétségben rejtőző ösvényein. Pillanatokkal később érzékelte, hogy Zannah másodjára is megidézi magában az Erőt – ezúttal azonban befelé irányította az energiákat, hogy felfrissítse és új erővel töltse fel megfáradt tagjait.

A lány hamarosan felpattant, és szinte erőfeszítés nélkül rohant mestere után. Bane megszaporázta lépteit, amikor a tanítványa felzárkózott mellé. Most, hogy az Erő félelmetes és kimeríthetetlen energiái hajtották előre, Zannah könnyűszerrel tartotta a könnyörtelen, gyors iramot.

– Hová megyünk? – érdeklődött kisvártatva.

– A Sithek táborába – felelte Bane –, készletekre van szükségünk az utazáshoz.

– Vajon vannak ott más Sithek is? – kérdezte Zannah. – Olyanok, akik harcoltak a Jedikkel?

Bane akkor jött rá, hogy még nem mondta el a lánynak, mi történt Kaan nagyúrral és a Testvériség tagjaival.

– Nem léteznek más Sithek – felelte komoran. – És soha nem is lesznek, leszámítva kettőnket. Egy mester és egy tanítvány. Az egyik, hogy birtokolja a hatalmat, a másik, hogy sóvárogon a hatalom után.

– És mi történt a többiekkel? – tudakolta a lány.

– Megöltem őket – felelte kurtán Bane.

Zannah néhány másodpercre a gondolataiba temetkezett, majd rántott egyet a vállán, és ridegen kijelentette:

– Hát akkor gyengék voltak. És rászolgáltak a halálra.

Bane lenézett a lányra, és rövid töprengés után úgy ítélte meg, bölcsen választott tanítványt magának.